

Zaharia - comentarii E. P. Vedder Jr.

În luna a opta, în anul al doilea al lui Darius, cuvântul Domnului a fost către profetul Zaharia, fiul lui Berechiasa, fiul lui Ido, zicând: Domnul S-a mâniat cu mare mânie pe părinții voștri. Și tu le vei spune: Așa zice Domnul oștirilor: Întoarceți-vă la Mine, zice Domnul oștirilor, și Eu Mă voi întoarce la voi, zice Domnul oștirilor. Nu fiți ca părinții voștri, la care au strigat profeții de mai înainte, zicând: Așa zice Domnul oștirilor: Întoarceți-vă acum de la căile voastre cele rele și de la faptele voastre cele rele! dar n-au auzit, nici n-au ascultat de Mine. Zaharia 1.1-4

Așa cum citim în Ezra 5 și 6, Zaharia a fost profet în același timp cu Hagai și i-a ajutat pe cei întorși din captivitatea babiloniană să reconstruiască templul lui Dumnezeu. Zaharia era un preot tânăr. Faptul că la începutul cărții sunt menționate numele tatălui și al bunicului său indică acest lucru. În capitolul 2.4 este numit om tânăr. Evident, el a continuat să-L slujească pe Dumnezeu cu credincioșie, pentru că, mult mai târziu, în Neemia 12.16, el este menționat ca fiind unul dintre capii familiilor preoțești, iar în versetul 41 îl regăsim ca participant activ la consacrarea zidului. În cartea care îi poartă numele el își datează primele profeții și observăm că a început să profetească aproximativ la două luni după Hagai, colaborând cu acesta, fără a încerca să iasă în evidență în defavoarea profetului care aparent era mai în vârstă decât el.

Zaharia este astfel un adevărat model pentru frații tineri care au pe inimă să-L slujească pe Domnul. În primele capitole ale cărții lui el pune numeroase întrebări, încercând să înțeleagă lucrurile pe care i le descoperea Dumnezeu. Dumnezeu Se așteaptă ca tinerii să aibă întrebări și să le pună. Vedem o indicație a acestui lucru în instrucțiunile despre Paște din Exod 12. Isaac îl întreabă pe Avraam despre miel în Geneza 22. Însuși Domnul nostru Isus, la vârsta de 12 ani, este găsit în templu printre învățătorii legii, „ascultându-i și punându-le întrebări”. Dacă putem învăța de la părinții noștri, nu este mai puțin adevărat că Dumnezeu ne avertizează stăruitor să nu le imităm neascultarea față de vocea și îndrumările Lui.

Și îngerul care vorbea cu mine mi-a zis: „Strigă și spune: Așa zice Domnul oștirilor: «Sunt gelos pentru Ierusalim și pentru Sion cu mare gelozie și M-am mâniat cu mare mânie pe națiunile cele liniștite; pentru că Eu Mă mâniasem numai puțin și ei au dat ajutor răului». De aceea, așa zice Domnul: «M-am întors cu îndurări spre Ierusalim; casa Mea va fi construită în el», zice Domnul Oștirilor, «și funia de măsurat se va întinde peste Ierusalim»”. Zaharia 1.14-16

Adesea ne întrebăm ce urmează să se întâmple în lumea aceasta. Tânărul Zaharia, preot și profet, întors de curând din captivitatea în Babilon, avea desigur multe întrebări de acest gen. Imperiul medo-persan îl învinsese pe cel babilonian și se ridicase în locul lui. Aproximativ 50.000 de evrei se întorseseră în Ierusalim după șaptezeci de ani de captivitate, având din partea conducătorului persan Cyrus un decret care prevedea reconstruirea templului pe care Nebucadnețar îl dărâmasese cu mulți ani în urmă. Unde era locul Sionului, al Ierusalimului, al lui Iuda și al Israelului, între aceste națiuni puternice?

Printr-o serie de viziuni, Domnul îl asigură din nou pe profetul Său că vede tot ce se întâmplă și că are totul sub control. Națiunile erau în pace. Întrebarea care se pune atunci este cât va mai dura până când Iahve va avea milă de Ierusalim și de cetățile lui Iuda, pe care fusese mâniat timp de șaptezeci de ani. Domnul răspunde cu „cuvinte bune, cuvinte mângâietoare”. El îl asigură pe profet de interesul Său pentru Ierusalim și îi vorbește despre planurile privitoare la prosperitatea celor din cetățile Sale: „Ierusalimul va fi locuit ca niște cetăți fără ziduri, din cauza mulțimii oamenilor și a vitelor din el ... Și Eu, zice Domnul, îi voi fi un zid de foc de jur-împrejur și voi fi gloria lui în mijlocul lui ... Cine se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Săi ... Cântă și bucură-te, fiică a Sionului, pentru că, iată, Eu vin și voi locui în mijlocul tău” (Zaharia 2.4,5,8,10). Aceste profeții frumoase și înviorătoare vor fi împlinite într-o zi care este aproape să vină!

Așa vorbește Domnul oștirilor, zicând: «Iată un om al cărui Nume este Odrasla! Și El va odrăsli în locul Lui și va construi templul Domnului. Da, El va construi templul Domnului și El va purta gloria și va ședea și va împărăți pe tronul Său; și va fi preot pe tronul Său; și sfatul de pace va fi între ei doi». Zaharia 6.12,13

În primele șase capitole ale cărții, profetul are o serie de trei viziuni. În ciuda împotrivirii lui Satan, preoția va fi purificată. Mărturia va fi păstrată chiar și în „ziua lucrurilor mici” (capitolul 4.10), și aceasta nu prin forță, nici prin putere, ci prin Duhul lui Dumnezeu. Răul va fi judecat. Ochiul lui Dumnezeu veghează asupra popoarelor și cu adevărat toate lucrurile sunt sub controlul Său. Iar în cele din urmă, pentru marele preot Iosua sunt făcute cununi din aurul și argintul de la cei din captivitate. Dar toate aceste profeții vorbesc despre timpul când „Odrasla”, Domnul Isus Însuși, va ocupa locul care I se cuvine. În Israelul din vechime, rangurile cele mai înalte erau acelea de rege și de mare preot, și de multe ori vedem cât de ușor pot apărea conflicte între cei doi. Dar binecuvântatul nostru Domn „va împărăți pe tronul Său”. El va purta gloria, unind amândouă slujbele într-una singură, fără niciun fel de rivalitate sau de fricțiune. Ce zi va fi aceea! Cei de departe vor veni și vor construi templul Domnului. Ce balsam alinător trebuie să fi fost aceste cuvinte pentru sărmana rămășiță care construia pe atunci templul lui Dumnezeu! În capitolele următoare, profetul arată cum în Ierusalim, care astăzi este încă „un potir de ameteală pentru toate popoarele de jur-împrejur”, încă „o piatră grea pentru toate popoarele”, vor fi din nou bătrâni și bătrâne, fiecare cu toiagul în mână, iar băieți și fete se vor juca pe străzi. Vino, Doamne Isuse!

Bucură-te foarte mult, fiică a Sionului! Strigă de bucurie, fiică a Ierusalimului! Iată, Împăratul tău vine la tine; El este drept și aduce mântuire, este smerit și călare pe un măgar, chiar pe un măgăruș, mânzul unei măgărițe. Și voi nimici carul din Efraim și calul din Ierusalim și arcul de război va fi nimicit... Și El va vorbi națiunilor de pace și stăpânirea Lui va fi de la mare până la mare și de la râu până la marginile pământului. Zaharia 9.9,10

Ultimele șase capitole ale profeției lui Zaharia se referă la venirea lui Mesia. La fel ca în restul Vechiului Testament, în aceste capitole nu se pomenește nimic despre cei 2.000 de ani de har cunoscuți drept Perioada Bisericii sau Dispensația Harului. Ea este parte a „tainei ascunse din veacuri în Dumnezeu”, „taina lui Hristos, care în alte generații n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor” (Efeseni 3.9,4,5). Prin urmare, de multe ori se trece direct de la viața smerită a Domnului nostru și suferințele Lui pe pământ la acea zi viitoare de la sfârșitul Necazului celui mare, când El Se va întoarce cu putere și glorie pentru a-Și întemeia împărăția. În mod natural, personajele care apar aici sunt doar poporul

pământesc al lui Dumnezeu, Israel, și vrăjmașii lor; nu vedem nicăieri Adunarea.

Aceasta se vede clar în versetele de mai sus. Profeția din versetul 9 a fost împlinită în ziua pe care lumea o numește Duminica Floriilor. Pe de altă parte, buletinele de știri sunt cea mai bună dovadă că versetul 10 încă nu s-a împlinit. Dar pe cât este de sigur că profețiile despre respingerea și suferințele Domnului nostru au fost împlinite în detaliu, la fel de sigur este că se vor împlini și cele despre pocăința lui Israel și venirea lui Mesia pentru a-i izbăvi. Ce zi va fi aceea! Fie ca noi toți să ne găsim printre cei care iubesc venirea Lui" (2 Timotei 4.8)!

„Iată, voi ridica în țară un păstor, care nu va cerceta pe cele gata să piară, nici nu va căuta pe cea rătăcită; nici nu va vindeca pe cele rănite, nici nu va paște pe cele sănătoase, ci va mânca și carnea celor îngrășate și le va rupe copitele în bucăți. Vai de păstorul cel netrebnic, care păstorește turma! ... Trezește-te, sabie, împotriva păstorului Meu și împotriva omului care este tovarășul Meu“, zice Domnul oștirilor; „Lovește păstorul, și oile se vor risipi; și-Mi voi întoarce mâna asupra celor mici“. Zaharia 11.16,17; 13.7

Cei doi păstori despre care se vorbește în aceste versete se află într-un contrast absolut unul cu celălalt! Pe amândoi îi vedem limpede în ultimele capitole din Zaharia.

Primul este numit păstor nebun și netrebnic. În alte locuri i se spune Anticristul, omul păcatului, „împăratul care va face după voia sa“, fiara a doua, fiara care se ridică din pământ, profetul mincinos. El este în mod evident de origine evreiască, pentru că evreii nu s-ar lăsa niciodată conduși de unul dintre neamuri. El își primește puterea de la Satan, caută câștig de pe urma oilor și se consideră pe sine proprietarul lor. Poporul pământesc al lui Dumnezeu a avut de-a lungul secolelor mulți asemenea conducători auto-proclamați. Gamaliel menționează doi dintre ei în Fapte 5. Cu toții au câteva lucruri în comun: nu sunt rânduiți de Dumnezeu, profită de pe urma oilor și au parte de un sfârșit jalnic.

Cel pe care Dumnezeu Îl numește „Păstorul Meu“ are și El mai multe titluri. Aici Dumnezeu Îl numește „Tovarășul Meu“, pentru că El nu este nimeni altul decât Dumnezeu Fiul, Cuvântul, expresia a tot ceea ce este Dumnezeu. În altă parte El Însuși spune despre Sine că este Păstorul cel Bun care Își dă viața pentru oi. În ciuda a tot ceea ce l-au făcut oamenii în răutatea lor, ei nu l-au putut nimici. Sabia lui Dumnezeu l-a lovit pe El în loc să ne lovească pe noi. Aleluia! Acum fiecare dintre noi poate să-L numească Păstorul meu!

clickbible.org